

Nieuwjaarsbrief 2024

Wij hebben jarenlang met veel plezier onze kerstgroet verstuurd. Vanuit economisch en duurzaam oogpunt is dit de laatste fysieke kerstkaart. Voortaan melden we ons digitaal.

Dit was een van de teksten op de kerstkaarten die ik nog steeds royaal krijg. Nee, ik ga natuurlijk nu niet net doen alsof ik altijd al vanwege het milieu tegen die kerstkaarten was. Zo vals ben ik nou ook weer niet. Ik heb een leuke postbesteller die met veel plezier zijn werk doet en een nichtje dat heel mooie kerstkaarten ontwerpt. Maar ik zit op de hartrevalidatie met een prachtige jonge vrouw (hartproblemen kun je ook jong hebben) die een paar keer per jaar naar Nieuw Zeeland vliegt omdat ze daar een vriend heeft. Dat is waarschijnlijk slechter voor het milieu dan het sturen van wat kerstkaarten.

Bovendien denk ik niet dat ik Gea er van kan weerhouden om ieder jaar de eerste te zijn.

Ik had ze te eten: Gea en Jaques. Ze waren op rondreis door Europa terwijl ik jarig was en dat moest ingehaald worden.

Ik had een ovenschotel gemaakt die ik in de oven wilde zetten. Met één hand had ik het onderzettertje vast en met de andere hand de schaal. Dat ging mis natuurlijk: in een royale boog vloog de schaal door de keuken, draaide zich om en stortte met een enorme klap op de keukenvloer. Ik maakte er een foto van en wandelde naar de serre om het nieuws aan de gasten mee te delen. Ze hadden het al gehoord.

Maar ze dachten dat het niet bij mij kon zijn: ze hadden me helemaal niet horen vloeken.

Het wonderlijke was dat Jethro het hele zootje keurig en precies ging opruimen. Gewoon uit zichzelf. Vroeger bij ons thuis deed mijn vader dat. Bij mijn moeder ging er nogal wat servieswerk doorheen. Ik ben de oudste zoon en heb van het servies, dat mijn ouders kregen bij hun trouwen, alleen het vleesschaaltje gezien. De rest was gesneuveld door de stevige aanpak van mijn moeder. Ook in latere jaren moesten de scherven blijven liggen tot mijn vader thuis kwam. Hij ruimde het dan heel zorgvuldig op. Geen splintertje werd over het hoofd gezien.

Wonderlijk dat Jethro plotseling de taak van mijn vader overneemt. Nadat hij jarenlang door mij is bemoedert gaat hij mij bevaderen. Toen we van onze stam-restaurant-kroeg van het Janskerkhof naar huis liepen en ik enigszins beschonken wat liep te stuntelen, wilde hij me een arm geven. Dat deed ik natuurlijk niet; is hij nou helemaal gek geworden !!!

We vierden in die stam-restaurant-kroeg met Willem en Wil het feit dat Jethro zijn rijbewijs had gehaald. Dat had wel even geduurd maar de vreugde was er niet minder om. Ik heb hem nog nooit zo gelukkig gezien.

Ik ben 80 geworden en dat is uitgebreid gevierd. Dankzij een uitgebreide voorbereiding met Willem en hulp van vele vrienden was het een groot succes. Ik wilde persé een feest waar helemaal geen bordjes en vorkjes aan te pas kwamen. Waar je dus al het eten gewoon 'uit de hand' kon eten. Willem heeft liefdevol en vol tact geprobeerd mij daarvan af te brengen, maar ik heb hardnekkig volgehouden.

Ik had echter buiten Jethro gerekend. Hij is zelfstandig geworden. Dus heeft hij op eigen houtje een groot plastic afdak besteld (wat ik had afgewezen omdat ik ervan uitging dat iedereen wel ergens kon schuilen als het zou regenen) én een chinees met hapjes besteld. Dat plastic afdak kon ik gewoon zien liggen natuurlijk, maar de chinees was mij er ore gekomen. Bij die chinees kom ik al vijftig jaar en ik was even bij hem binnen gelopen om eens te vragen hoe dat nou precies zat. Nee daar wisten ze niets van. Wisten ze niets van?? Nee, nee, nou ja, om eerlijk te zijn: ze mochten daar van meneer Jethro niets over zeggen! Hoe haalt hij het in zijn kop! De schobbejak! Zowel het afdak als de chinees waren precies wat nodig was. Dat er een kleine 200 broodjes, door Willem en mij zorgvuldig uitgekozen bij de cafetaria opa de hoek grotendeels moesten worden weggegooid; daar praten we niet over. Want die hadden we natuurlijk naar de daklozen moeten brengen. Nou ja.

Als ik het verschil zie tussen het in de vernieling geholpen knulletje dat hij was en de stoere, grote jongen die hij is geworden, ben ik daar blij om. Blij dat ik het heb aangedurfd om hem in huis te halen, ondanks een aantal burens dat mij tot op de dag van vandaag niet meer groet. En natuurlijk ook blij omdat hij het heeft aangedurfd om bij mij in te trekken. Maar ja, de andere keus was zich aan te sluiten bij de daklozen. Ze hadden hem al gespot. Dus hij had wel wat minder keus.

Maar ja, soms moet ik nog vechten tegen de gevolgen van wat zijn ouders hebben aangericht. Jethro mocht absoluut geen cola drinken. Omdat hij een bedrijf heeft kan hij het goedkoop kopen.....

Er waren op mijn verjaardag 80 gasten. Dat was nog een heel gepuzzel want Angelus en ik hebben grote families. Dus wees niet beledigd als je niet bent uitgenodigd (de nieuwjaarsbrief gaat naar veel meer mensen), maar maak een afspraak, dan vieren we het alsnog.

Ik had in de uitnodiging iets staan als: Als je niet kunt komen of geen cadeau weet: nodig me dan maar uit voor iets leuks. Nou dat heb ik geweten, want ik heb al heel veel uitjes gehad en er komen er nog meer. Ik ga ze niet allemaal opnoemen; ik noem er een paar.

Zo was ik begin september door mijn neven Marc en Leon en hun vrouwen uitgenodigd om de St. Jan in Den Bosch te beklimmen. Gelukkig gingen we verdieping per verdieping omhoog. Ik vond het een erg leuk uitje, want er was in die toren veel te beleven. Omdat ik ondertussen gedotterd ben een een stent heb gekregen, was het achteraf gezien misschien een wat gewaagde onderneming. Maar daar hou ik wel van.

Twee weken later kreeg ik op de fiets pijn op de borst en ben ik naar de cardioloog gestuurd. Nog dezelfde dag bleek er een vernauwing in een kransslagader te zitten en de dag erna ben ik gedotterd en heb ik een stent gekregen. Ik had erg veel last van de medicijnen, maar gelukkig zijn die wat aangepast. Verder zit ik op hart-revalidatie en mag ik veel dingen niet eten. Met dat laatste ga ik flexibel om.

In de eerste week van januari ben ik uitgenodigd door Corrie, een van onze fietsmeiden, om een rondleiding te doen in het raadhuis van Hilversum. Dat is een prachtig raadhuis ontworpen door Willem Marinus Dudok.

In mijn jeugd was dit gebouw natuurlijk gewoon ons stadhuis. Daar dacht je verder niet over na. Ik liep er altijd omheen met mijn hond; je kon er je paspoort ophalen enzo. De Stadsschouwburg in Utrecht, min of meer bij mij om de hoek, waar ik nog steeds zeer regelmatig met plezier naar toe ga, is ook van Dudok.

Nu stond ik op het punt om hier neer te schrijven dat de kiosk, waarin mijn vader het brood verdiende voor ons gezin, ook van Dudok is.

Iedere Hilversummer kent de kiosk bij de Kei, een gebouwtje uit 1932 dat zó overduidelijk door Dudok is ontworpen dat bijna iedereen dat voetstoots aanneemt. Maar dat is het niet. De kiosk is een ontwerp van vader en zoon Bakker, een architectenduo dat een duidelijk stempel heeft gezet op de ontwikkeling van Hilversum.

Het eerlijke verhaal is blijkbaar dat het niet helemaal is uit te sluiten dat Dudok het inderdaad getekend heeft, omdat vader en zoon Bakker intensieve contacten onderhielden met Dudok. Maar zij zijn wel degenen die het ontwerp aan de gemeente Hilversum hebben aangeboden. Gelukkig heb ik het schilderijtje nog, dat een schilder op een dag in 1961 aan de overkant van de straat zat te schilderen en daarna aanbood aan mijn vader, die het gelukkig heeft gekocht.

Opvallende kleuren oranje en blauw (tegeltjes), man met zijn kop door het luik, meisje op de fiets, mensen op de bank, bord met bustijden, sigarettenautomaat.

Dit brengt me bij mijn broer Cees die als uitje had bedacht om te gaan midget-golfen op de prachtige baan in Lage Vuursche. Was heel leuk, ook al ben ik erg slecht in balsporten, wat niet zal veranderen. Tijdens de gesprekken met Cees heb ik mij gerealiseerd dat het wel eens zo zou kunnen zijn dat ik de enige ben van de 4 broers die heel veel met mijn vader heeft gepraat. Voor zover ik weet ben ik de enige die jarenlang op zaterdag met pa in de kiosk stond. En daar was tijd genoeg om te praten. Hij vond het helemaal niets dat ik lid was van de PSP (Pacifistisch Socialistische Partij). Je hoorde je land te verdedigen en achter het leger te staan. Hij had tranen in zijn ogen toen ik had gedemonstreerd tegen de opslag van kruisraketten. In deze tijd zou je kunnen denken dat hij gelijk had. Maar wat kenmerkend voor hem was dat hij niet zei wat je doen moest. Gewoon: niet. Hij liet merken dat hij het niet me je eens was, maar wat je daarmee deed, dat moest je zelf weten. Dat principe heb ik altijd gebruikt in de omgang met Jethro. Of het gewerkt heeft ? Dat weet ik niet echt, maar ik denk van wel.

Tot slot van deze nieuwjaarsbrief nog iets dat me van het hart moet.

Het lijkt erop dat we een extreemrechts kabinet krijgen. Daar zijn wat dingen mee aan de hand waar ik bang van word.

De vier partijen zijn begonnen met onderhandelingen en ze zijn begonnen met iets heel raars. Ze beginnen met een discussie over de rechtstaat en de democratie. Ik hoorde een wetenschapper dat in een podcast vergelijken met twee voetbalteams die een wedstrijd gaan spelen. Maar ze willen eerst even een vergadering gaan beleggen over de regels. Over de regels? Hoezo? Die liggen toch vast? Willen die vier partijen de rechtstaat en de democratie veranderen? Het overleg is blijkbaar nodig om de beoogd leider te verleiden zich aan de regels te houden. Wat is dit voor onzin?

Die beoogd leider is druk bezig geweest om kamerleden uit te zoeken. Wat ik daar angstig aan vind is dat daar geen kandidaatstelling, verkiezing of bestuur aan te pas is gekomen. Dat kan ook niet want de zogenaamde 'partij' heeft geen leden. Er is gewoon iemand, één persoon, die zelf op zijn eigen houtje en naar eigen inzicht 37 kamerleden heeft benoemd, die deel gaan uitmaken van de hoogste macht in dit land. Ik hoor daar niemand over. Niemand vindt dit blijkbaar idioot. Ik wel.

Wat is dat voor man die dit kennelijk gewoon mag doen. Terwijl niemand daar invloed op heeft?

Wat voor mensen heeft die man in de kamer gezet?

Hij kan er rustig mensen ingezet hebben die veroordeeld zijn voor het een of ander, want de beoogd leider is zelf ook veroordeeld. Voor groepsbelediging. Maar dat was volgens hem een politiek proces dat was aangeslingerd door het "tuig van de richel": de journalistiek. Kenmerkend voor de man is dat hij nooit ergens de schuld van is. Anderen hebben het altijd gedaan of zijn de oorzaak van iets. Zonder die vreselijke journalisten zou hij helemaal niet zijn aangeklaagd, laat staan veroordeeld!

Toen de brave Thijs van den Brink aan een mevrouw in zijn show vroeg of zij dacht dat de beoogd leider een fascist was, kreeg Thijs op Twitter de wind van voren. Zoiets vraag je niet! En ook die mevrouw mag niet zeggen wat ze vindt. Het lijkt erop dat de vrijheid van meningsuiting wel geldt voor de beoogd leider, maar niet voor andere mensen. En omdat hij dat met zoveel bombarie beweert zou je bijna denken dat hij nog gelijk heeft ook.....

Waar ik me zorgen over maak is dat we denken dat het in ons land niet zo'n vaart zal lopen. Dat we denken dat dertien jaar slecht beleid goed gemaakt kan worden met de keuze van deze beoogd leider. Dat dachten ze in Polen en Hongarije ook. Maar extreemrechts heeft de rechtsstaat in die landen naar de knoppen geholpen. Ik hoop dat ons eigen 'tuig van de richel' de ogen en oren goed openhoudt om ons land daarvoor te behoeden.

Tot zover mijn bespiegelingen over het afgelopen jaar.
Ik wens jullie allemaal een prachtig jaar en hoop jullie in dit jaar weer te ontmoeten.

Het filmpje van het cabaret Plankgas dat op mijn verjaardag heeft opgetreden kun je hier vinden:

De foto's van mijn verjaardag staan op www.joopmaissan.nl onder JOOP 80.

Mocht je dat willen dan kun je daar ook de nieuwjaarsbrieven van vorige jaren vinden en nog wat andere dingen.

Het ga jullie goed!
Joop.

